

SAINT ANTHONY ORTHODOX CHURCH

Antiochian Orthodox Christian Archdiocese

www.orthodoxbutler.org

ADDRESS: 400 S. Sixth Avenue, Butler, PA 16001

RECTOR: Rev. Bogdan Gabriel Bucur

CONTACT: 412.390.8208; frbogdan@orthodoxbutler.org

Duminica a XXII-a după Rusalii (24 octobrie 2010)

ANTIFONUL ÎNTÂI

Bine este a ne mărturisi Domnului, și a-i cânta Numelui Tău, Preaînalte!

Refren: Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitoarele,
mântuiește-ne pe noi!

A vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea! (R.:)

Că drept este Domnul Dumnezeu meu, și nedreptate nu se află într'Însul! (R.:)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea ... (R.:)

ANTIFONUL AL DOILEA

*Domnul S'a împărățit, întru podoabă S'a îmbrăcat; îmbrăcatu-S'a Domnul întru
putere și S'a încins! Refren:* Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce ai
înviat din morți, pe noi cei ce-ți cântăm, „Aliluia”!

Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti! (R.:)

Casei Tale i se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile! (R.:)

Slavă . . . Și acum . . . Unule-Născut Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce ești
fără de moarte și ai primit pentru mântuirea noastră a te întrupa din Sfânta
Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria; Cel ce neschimbat Te-ai
întrupat și răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai
călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt:
mântuiește-ne pe noi!

ANTIFONUL AL TREILEA

Veniți să ne bucurăm întru Domnul, întru bucurie să-l strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru! Troparul Învierii

VOHODUL (INTRAREA) CU EVANGHELIA

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos! Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce ai înviat din morți, pe noi cei ce-ți cântăm, „Aliluia”!

TROPARUL ÎNVIERII, Glasul 5: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L laudăm credincioșii și să l ne închinăm! Că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda, și a ridica pe cei morți întru slăvită învierea Sa!

TROPARUL SF. ARETA, Glasul 8: Pentru pătimirele sfinților, ale celor ce au îndurat pentru Tine, miluiește și vindecă, Doamne, suferința noastră, a celor ce cădem la Tine, Unule Iubitorule de oameni!

TROPARUL SF. ANTONIE CEL MARE, Glasul 4 (melodie tradițională rusească): Asemănându-te obiceiurilor râvnitorului Ilie, și urmând Botezătorului Ioan pe drepte cărări te-ai făcut locuitor pustiului, Părinte Antonie, și ai întărit lumea cu rugăciunile tale. Pentru aceasta, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

CONDACUL NĂSCĂTOAREI, Glasul 4: Ceea ce ești creștinilor ocrotitoare neînfruntată și mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul: nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoșilor, ci sârguieste, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm către tine, „Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre mijlocire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce cinstesc pe tine!”

Astăzi facem pomenirea sfântului mucenic Areta și a celor 4000 care au pățimit împreună cu el, între care și sfânta muceniță Sinclitichia și cele două fiice ale sale (sec. 6); fericitul rege Elesbaan al Etiopiei, devenit monah cu viață îmbunătățită (sec. 6); cuvioșii Arethus, Sisoie, și Teofil, pustnici la Peșterile Kievului (sec. 12-13); Sf. Atanasie, patriarhul Constantinopolului (+ 1311); Cuviosul Zosima Verkhovskoy (+1833).

VII: Sula, Dolores (Sipos), Dolores (Bingham), Diane, Karyn, Rodolphe, Brian, Gina, Christina, ieromonahul Alexander.

ADORMIȚI: Mariana, James, Dale, Mary Ann, Joseph, Katherine, Ștefan.

APOSTOLUL DUMINICII

(Galateni 6:11-18)

*Prochimen: Tu, Doamne, ne vei ține și ne vei întări.
Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios.*

Din Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel citire:

Vedeți cu ce litere mari v'am scris eu, cu mâna mea. Câți vor să fie binevăzuți în trup, aceia vă silesc să vă tăiați împrejur, numai ca să nu fie ei prigoniți pentru crucea lui Hristos. Fiindcă nici ei înșiși, cei care se taie împrejur, nu păzesc legea, ci vor ca voi să vă tăiați împrejur pentru ca să se laude ei în trupul vostru. Dar mie să nu-mi fie a mă lauda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume. Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă. Și toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! De acum înainte nimeni să nu-mi mai facă supărare; căci eu în trupul meu port semnele Domnului Iisus. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Sfântul Pavel le scria Galatenilor pentru a-i pune în gardă față de anumiți propovăduitori creștini, care pretindeau tuturor celor nou-veniți la credință să se taie împrejur. Acești preținși evanghelizatori erau de fapt interesați de un singur lucru: căutau, pe de o parte, să își cultive propria imagine publică între creștinii din Galata, iar, pe de altă parte, căutau să fie văzuți ca iudei în societatea mai largă, pentru a nu fi puși sub acuzație ca mărturisitori ai lui Hristos (atâta vreme cât creștinii erau percepuți de autoritățile romane ca fiind doar o sectă iudaică, beneficiau de toleranța pe care Imperiul o acorda evreilor).

Adversarii Sfântului Pavel insistau asupra obligativității absolute a circumciziei, pe care o considerau ca pe un semn al credinței în Dumnezeu. Astăzi se pune problema altor semne exterioare ale credinței: de exemplu, consumarea anumitor alimente, în anumite zile; adoptarea unui cod vestimentar

sau a unor însemne aparte (batic, cruce, barbă, etc). Oare acestea nu au acestea nici o importanță?

Sfântul Pavel începe prin a pune totul în perspectivă. Ceea ce contează cu adevărat înaintea lui Dumnezeu nu este ceea ce ținem sau nu ținem (de post / de dulce; e voie / nu e voie; se cuvine/ nu se cuvine); în cuvintele Apostolului, „nici tăierea'mprejur este ceva, nici netăierea'mprejur, ci făptura cea nouă.” Așadar, punctul de plecare este „făptura cea nouă”—iar aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, Făcătorul. Același Dumnezeu care a poruncit „să fie lumină!” și a fost lumină, este Cel care ne cheamă din beznă spre lumină pentru a ne face, cum spune tot Sfântul Pavel, „copii ai luminii”. „Făptură nouă” înseamnă că viața noastră de creștini este Liturghia lui Dumnezeu în noi; iar nouă ne revine rolul de deveni colaboratori („împreună lucrători”) ai lui Dumnezeu.

Există riscul de a ajunge să dezbatem chestiuni precum mâncarea și portul când Hristos spune limpede să nu ne facem griji în privința aceasta; mai grav este riscul de a uita, de a neglija esențialul: că mântuirea și viața creștinului este Liturghia lui Dumnezeu în noi. Toate celelalte (rugăciunea, postul, ceea ce ținem, ceea ce oprim) sunt *ajutoare* în efortul nostru de a primi lucrarea lui Dumnezeu în noi. Desigur, au mare importanță acestea, pentru că această liturghie lăuntrică nu se poate face fără colaborarea noastră. Însă trebuie să ne învățăm întâi cu perspectiva corectă.

EVANGHELIA DUMINICII

(Luke 8:26-39)

Din Evanghelia după Luca citire:

Și au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind El pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demoni; de multă vreme el cu haină nu se îmbrăca și în casă nu mai locuia, ci în morminte. Și văzându-L pe Iisus, a strigat și a căzut înaintea-L și cu glas mare a zis: „Ce-ai cu mine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui-Preaînalt? Rogu-te să nu mă chinuiești!” Că-i porunca duhului necurat să iasă din om. Fiindcă de mulți ani îl stăpânea; și-l păzeau legat în lanțuri și'n obezi, dar el, sfărâmând legăturile, era gonit de demon în pustiu. Și l-a întrebat Iisus: „Care-ți este numele?” Iar el a zis: „Legiune”. Că demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci

care păștea pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s'a repezit de pe stâncă'n lac și s'a înecat. Iar păzitorii, văzând ce s'a întâmplat, au fugit și au dat de veste în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă cele întâmplate și au venit la Iisus; și pe omul din care ieșiseră demonii l-au găsit îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus; și s'au înspăimântat. Și cei care văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatul. Și toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor L-a rugat să plece de la ei, că erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S'a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă l-a trimis înapoi, zicând: „Întoarce-te la casa ta și spune cât a făcut Dumnezeu pentru tine”. Și a plecat, propovăduind în toată cetatea cât a făcut Iisus pentru el.

Evanghelia citită astăzi este, din mai multe puncte de vedere, înfricoșătoare. Aflăm întâi că este vorba despre un om care, deși viu, „cu haină nu se îmbrăca și în casă nu mai locuia, ci în morminte”. Un om cu mintea rățăcită, hărțuită de o legiune (în limba veche, o lighioană) de demoni. Și precum corpul adormit al unui somnambul execută mișcările pe care somnambulul le visează (cu riscul de a se accidenta grav), tot astfel trupul acestui demonizat era târât de colo-colo de nebunia unei minți ostatice a demonilor. Lucru înfricoșător.

Domnul Iisus Hristos îl vindecă pe om, exorcizând legiunea de demoni și trimițându-l pe diavoli într-o turmă de porci. Nu este nici întâmplător și nici amuzant acest detaliu. Căci din învălmășeala cumplită a turmei ce se azvârle orbește înainte și se prăbușește în mare putem înțelege cât de întunecată și nimicitoare era puterea ce îl posedase pe sărmanul om. Imaginea este cu adevărat înfricoșătoare, mai ales dacă ne amintim că, după cuvântul Scripturii, „lumea întreagă zace sub puterea celui rău” (1 Ioan 5, 19).

Mai înfricoșător însă este ceea ce se întâmplă după izgonirea demonilor, când omul și-a venit în fire. În mod neașteptat, în loc de a aduce mulțumire și a petrece cu bucurie pentru vindecarea celui demonizat, localnicii îl silesc pe Iisus „să plece de la ei, că erau cuprinși de frică mare”. Se tem, într-adevăr, însă nu de demoni. Sunt cuprinși de frică văzând că Dumnezeu le-a intrat în viața de zi cu zi, și refuză să aibă de a face cu El.

Înfricoșător este faptul că Gadarenii nu vorbesc întru totul liberi, ci dau glas demonilor: „ce ai cu noi, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui-Preaînalt?” Cât despre noi, suntem chemați în direcția opusă: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință, și cu dragoste *să vă apropiați!*”

RUGĂCIUNEA LA ÎMPĂRTĂȘIREA CU TRUPUL LUI HRISTOS

Cred Doamne și mărturisesc, că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred că acesta este însuși preacurat Trupul Tău și acesta este însuși scump Sângele Tău. Deci mă rog Ție : Miluiește-mă și-mi iartă greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele cu știință și cu neștiință, și mă învrednicește fără de osândă să mă împărtășesc cu preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor mele și spre viața de veci. Amin!

Cinei Tale celei de taină, Fiul lui Dumnezeu, astăzi părtaș mă primește; că nu voi spune vrăjmașilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îți voi da ca Iuda; ci ca tâlharul mărturisindu-mă strig Ție: Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta!

Nu spre judecată, sau spre osândă să-mi fie împărtășirea sfintelor tale Taine, Doamne, ci spre vindecarea sufletului și a trupului. Amin!

TÂLCUIRI LA SFÂNTA LITURGHIE

Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh!

Sfânta Liturghie începe cu această exclamație. De fapt, acestea sunt chiar cuvintele cu care Hristos și-a început propovăduirea. Prin glasul preotului, Biserica anunță tuturor celor prezenți, și lumii întregi “Vestea cel Bună,” Evanghelia (de la grecescul *evangelion*): Dumnezeu ne-a venit aproape, a luat trup omenesc și în numele nostru a spulberat zidul cu care Adam s-a despărțit de Făcătorul său. Altfel spus: poarta e de acum deschisă (de aceea preotul deschide ușile spre altar), și fiecare dintre noi este chemat pe nume să se întoarcă din calea pe care merge și răspundă chemării.

Începând cu *Binecuvântată este Împărăția ...*, Sfânta Liturghie este o punere în scenă—dar una care se suprapune cu realitatea—a chemării lui Dumnezeu și a răspunsului nostru. Din cântarea antifoanelor și ascultarea Apostolului și a Evangheliei primim instructajul necesar celor ce se pregătesc să moștenească Împărăția. De aceea, prima parte a Sfintei Liturghii, în care Vestea cea Bună ni se împărtășește în cuvinte omenești, se numește chiar “Liturghia Cuvântului”.

Suntem chemați să deștălenim pământul inimii și al minții, pentru ca citirile și predica din Biserică, prin care Liturghia Cuvântului seamănă în noi prezența lui Dumnezeu, să rodească în viața noastră de zi cu zi.